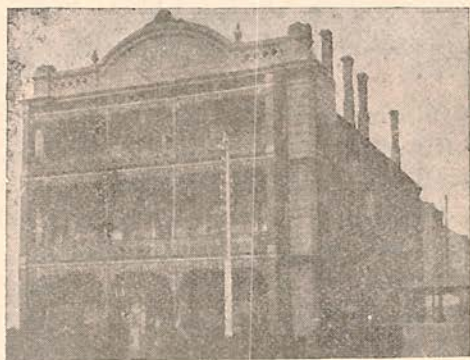

изъ публиката ченийки. Всички даваха пари, които най-послѣ събраха и дадоха на насъ. Цѣлата сума възлизаше на стотина лева, които си подѣлихме.

Сжщиятъ руснакъ ни заведе въ едно много голѣмо здание и ни каза, че това се казвало „Спасителенъ домъ“. И наистина този домъ ни спаси живота. Ние прѣстояхме по вече отъ 20 дена въ него и ни храниха безплатно. Мислѣхме си, че отиваме при диваци, ала отъ всичко се увѣрихме, че ние сме много диви, а тамъ хората сж сжщински хора. Цѣлиятъ си дюгенъ да оставишъ отворенъ нощъ и денъ, нѣма кой да вземе даже и една игла — такава честностъ има тамъ. Азъ, като виждахъ, че живота ни е изгубенъ, поканихъ нѣкои отъ другаритѣ си да отидемъ и се качимъ на парахода, че каквото щѣ да става. Взехме си куфъритѣ трима души и отидохме въ парахода при още 5—6 души нашенци, които имаха билети. Щомъ наближи да тръгва парахода, матрозитѣ изпждиха моитѣ другари, а азъ се скрихъ въ единъ нуждникъ и тамъ стоехъ 4—5 часа до като парахода се от-